

Veni, vidi et intersum

Přišel, viděl a zúčastnil se. Nejsem vítězný typ. Toho jsem si vědom již dlouho a stejně závodím mnoho let. Prvním závodem pro mě byla Vánoční cena v Olomouci v roce 1994. Za ty roky jsem se zúčastnil mnoha závodů a projel spoustu autodráh, ale hlavně poznal mnoho úžasných lidí, bez kterých bych zcela určitě tak dlouho u automodelářství nevydržel. Zážitky jsou moje trofeje. I když pár pohárů doma mám, dokonce i vítězství jsem utrpěl, tak těch vzpomínek si vážím ze všeho nejvíc.

Když jsem sledoval MS 2023 v Atlantic City vznikla mi v hlavě myšlenka, že bych se rád obohatil o zkušenost se závodem na té nejvyšší úrovni. Jakmile bylo schváleno pořadatelství pro Všejanya, začal jsem měnit sen v činy. Jedinou možností jak se s jistotou svést na Mistroství Světa je týmový závod v kategorii PR-24. Chtělo to jen jednu jednoduchou věc. Týmového kolegu, parťáka, prostě kamaráda, který se mnou do tohoto dobrodružství pustí. Já měl jasno, koho se zeptám, ale nevěděl jsem, jak ho tato představa zaujme. V březnu 2024 na prvním závodě Morava Open v Brně jsem se Jardy Švandy zeptal. K mé radosti souhlasil a zároveň mě upozornil, že to nebude jen o jednom závodě, ale odjedeme na dráze co nejvíce závodů, co to půjde, ať se ji naučíme co nejlépe. A že jsme pár závodů stihli. At už Hondu a memoriál ještě v roce 2024, Attan Noviello, ME a znovu Kyselku, kde se nám nejvíce dařilo a zajeli jsme pro nás moc pěkné 15. místo. Většinu závodů jsme odjeli s brushless motorem a i když nakonec pro MS schválen nebyl, tak jsme svou účast nevzdali. Mě to asi štválo víc, protože s BL se mi jezdí lépe a více vyhovuje mému stylu ježdění.

Do Všejan jsme vyrazili již ve čtvrtek dopoledne, neb cesta je daleká. Úkoly jsme měli rozdělené. Já dostal na starosti karoserie, kola a hlavně jsem hlídal tréninky, nasazování a přejímku. Kvalifikaci na počet ujetých kol jsem nikdy nejel, ale bylo mi jasné, že jde o každý metr. Jarda nemá kvalifikace vůbec rád. Všechny předešlé co jsme spolu absolvovali, jsem jel já. Bohužel ani jedna se mi nepovedla. Já kvaldy taky nemusím, i když je považuji za přínosné. Nevadí mi lidé kolem, ale neumím v daný okamžik zajet to nejrychlejší kolo. Já spíš pravidelně kroužím bez padání a postupně zrychluji a pak někde v závodě zajedu i solidní čas.

Čtvrtek jsme využili k přátelskému povídání s kamarády. Tréninkové auto jsme měli připraveno a jen jsem na něj nabrousil kolečka, která se pojedou i v závodě. Večer jsme se přesunuli na ubytování do Nepřevázky, kde je restaurace a hotel Na statku, vaří tam tak luxusně, že jsme se museli zeptat, zda kuchař umí alespoň jedno jídlo trochu špatně. Byli jsme tam několikrát na jídle a vždy vše moc dobré. Večer jsme se spoluložníky Rostou a Michalem zapili, snad aby nám to v pátek šlo.

Páteční ráno bylo brzké, protože v 7:30 jsem měl svou první tréninkovou jízdu a zároveň začalo rozdávání krabiček s díly, co se měly proměnit v závodní auto a o cca 12 hodin později odevzdat na přejímce. V první jízdě jsem si musel zvyknout na dvanáctkový motor a dávalo mi to dost zabrat, abych se s tím nějak sladil. Jarda mezitím vylosoval krabičku a šel mi ji ukázat. Pro nás oba bylo dost důležité, aby barva karoserie byla pro nás dobře viditelná. Povedlo se. Oranžovo-žlutá kombinace byla v pohodě.

Jarda velmi brzo prohlásil, po kovářské práci s kladivem, že šásko je rovné. A pak se vše dělo tak rychle, že trénink střídal modelaření v rytmu valčíku a už jsme měli auto vyzkoušené a nachystané na přejímku. Já se byl ještě sklouznout na červené, kterou jsem si teda dost zamiloval, a už se ozvalo, že začíná naše přejímka. Odnasazoval jsem a doběhl pro Jardu, protože jsem nechtěl stát frontu. Přejímku jsme zvládli mezi prvníma a za námi vznikl nekončící had. Prošli jsme bez ztráty kytičky. Já se však nestačil divit, jak to probíhalo. To že někteří přemýšleli, co mají vše kontrolovat, i když to měli napsané před sebou, jsem bral. Ale to zděšení, že ti auto měří někdo, kdo vypadá, že netuší jak pracovat s měrkou, mě fakt nebralo rozum. Další průběh přejímky jsme využili k večeri v pivovaru.

Před samotou kvalifikací proběhl informační meeting s hlavním rozhodčím, abychom si všichni byli jisti, co během závodu můžeme. Přece jen turistů jako jsem já tam bylo po více. Napětí se zvyšovalo a první posádka odstartovala. My jsme byli a řadě jako sedmý. Já začínal a Jarda chtěl jet druhou půlminutu. Věděl jsem, že rozhodně nedám žádné bomby a musím jen odkroužit 5 kol. Soustředil jsem, dokázal jsem si odmyslet těch 200 lidí kolem. Jak to píplo start, tak se mi rozklepali ruky. Divím se, že mi nevypadl regl na zem. Dvě vypadnutí v nájezdu na rovinu a něco málo přes 4 kola byl výsledek mého zcela vyklepaného já. Na stres a tlak jsem z práce zvyklý, ale tohle bylo úplně něco nového. Jarda nastoupil po mně, a co se stalo, už nešlo zvrátit. Jak sám řekl, ovladač si špatně zapojil po 22 letech a stovkách závodů. Já mu podal svůj a odkroužil další dvě kola. Výsledek 60 vteřin hrůzy byl nemilosrdný. Jsme po kvalifikaci poslední. Teda ráno jsme zjistili, že Merlini se svým parťákem neodstartovali, ale to my v prostorách dráhy již nebyli. Odnasazovali jsme, sedli do auta a jeli na hotel. Cesta, která trvá patnáct minut, byla hodně dlouhá a plná ticha. Já byl na sebe naštvaný.

Před spaním jsme si dali bublinky, snad abychom rychle usnuli. Po půlnoci jsme šli spát s tím, že budík ukazoval šest hodin možného spánku. Vůbec jsem neregistroval příchod Michala s Rostou. Při probuzení mi prázdná láhev od Bohemky signalizovala, že oni se svou kvalifikací jsou spokojeni. Po snídani jsme se vrátili do Všejan. Rozhodli jsme se jet jen s mým ovladačem, protože jsou téměř identické a pro Jardu nebyl prostor si nastavovat jiný. Vše nachystané a my jsme byli připraveni si to užít. Skupina se jela v sedmi a vlastně nenaznačovala, že by to měla být skupina smrti. Snad až na moment kdy Calvanelli v nájezdu na rovinu sestřelil mě, Františka Rubika a Ivo Janíka. Výsledkem byl jeden urvaný motor, jedno urvané ložisko a jede kartáč do vrtule. Vyšli jsme z toho dobře. Kartáč se začal sice rychle upalovat, ale Jarda mu domluvil. Kroužili jsme s minimem vypadnutí, ale ne moc rychle. Motor docela rychle ochaboval a v půlce závodu na červené už nešlo přidávat čoky. Na zelené jsem si zapnul ještě relé, ale víc jak 5,66 s jsem z toho nevytlačil. Nejen pocitově auto zpomalovalo. Možná to byla jen pomyslná deka z nepovedené kvalifikace. Moje polovina byla u konce a Jarda dojel další tři segmenty bez nějakých problémů. Po první skupině jsme byli druhí a čekali jsme, jestli pár pozic poskočíme nahoru. Výsledná příčka byla 71 z 94 týmů. K větší spokojenosti by ještě pár pozic chtělo přidat.

Byl jsem tam. Díky Jardo! Za celou dobu jsem nasbíral spoustu zkušeností a užil si to. Snad jen škoda, že už je konec. Jestli bude i někdy další Mistroství Světa, tak to doopravdy netuším. Není to tým, že bych nechtěl, jen mé životní cesty v tento okamžik jdou jiným směrem. Syn má 8 let a začal také jezdit a je do toho čím dál více zapálený. Takže on je teď mým cílem, mou cestou.

